

***Károlyi Pályázat 2013/14.
Válogatás a legjobb alsós írásokból***

Az álom, az álmodás, a beleélés jegyében íródtak a versek, mesék, kivéve az utolsót.

***Budai-Balogh Ervin (2.c)
Álom az iskolában***

**Ha néha fejem koppan a padon...
Ilyenkor az iskola csupa unalom.
Virágos réten én vagyok a tanár!
A harangvirág becsenget és kezdődik az óra:
Olvasást tanít a bazsarózsa,
Számtant a nefelejcs,
Éneket az orgona.
Delet jelez a pipacs vérvörös szirma,
Vacsorára hív az estike...
Álmomat szétzúzza a berregő csengő,
Mintha kérdezné: - Merre jártál, tekergő?**

***Harmati Anna Janka (2.c)
A szamovár álma***

**Volt egyszer egy szamovár,
gazdája egy kicsi lány.
Beteg lett a kisleány.
szomorú a szamovár.
Főzök neki teácskát –
gondolta a szamovár.
Rózsateát, édeset,
illatosat, mézeset.
Teljesült az álma,
meggyógyult a lányka.**

Szántó Zalán (3.b)

A szellem álma

A szellem álma

az, hogy éljen.

Hogy futkosson,

hogy

ne legyen

tétlen.

Vagy inkább

ne rút,

hanem

szép legyen.

S ne rohanjon el

előle senki sem:

se ember,

se egér,

se pók,

se denevér.

És még

van egy álma,

hogy legyen barátja,

ne egyedül kísértsen

magányba.

Vass Viktória Boglárka (2.a)
Álom a kertről

**Álmomban hol jártam?
Kertünkben hintáztam.
Cseresznyét szedtem, s jókat nevettem.
Vakondot lestem, kiöntöttem,
híd lábához költöztettem.
Sünit is lestem őszi esten,
reggelre elvesztettem.
Virágot szedtem, traktort vezettem,
a tavaszi télben, angyalt reptettem.**

Maróti Ramóna (1.b)
Azt álmodtam

**Azt álmodtam, hogy víziló vagyok,
mert szeretek pancsolni.
Körbe úszom a tavat,
és közben jót sportolok.**

**Azt álmodtam, hogy lovacska vagyok,
mert szeretek vágatni.
Porzik az út mögöttem,
pillangók röpködnek körülöttem.**

**Azt álmodtam, hogy kutya vagyok,
mert szeretek husit enni
és vígan elnyámmogom,
addig se kell semmit tenni.**

**Azt álmodtam, hogy süni vagyok,
és téli álmot alszom,
kis ágyikóm falevelek,
melyen jól szundizom.**

Cseke Jácint (2.b)
Sivatagi Álom

**Jó lenne úgy repülni, mint álmomban,
a sivatag közepén, egy sárkányrepülő szájában,
a homokot fölverve a lábammal.**

**Jó lenne kék eget látni mindennap,
piramisok közt száguldozni a nap alatt.
A szél süvít az arcomba, a sivatag a karomban.**

**Elkábít a meleg, elrepül a képzelet,
Lehunyom a szememet.
Egy fáraót képzelek.
A karján ékszerek, a fején fejdíszek.**

**Ostorosai ütlegelik a rabszolgákat,
Ő meg csak nézi, hogyan épül a birodalma.
Templomok épülnek,
Illúziókeltő papok beszélnek.**

**Jön a homokvihar, eltűnnek a piramisok,
Eltűnik a fáraó, eltűnik a birodalom.**

**Jó lenne maradni, de nincsen víz sehol,
sehol egy lélek, aki átkarol.
Anyá, vigyél haza, meleg van itt,
de mégis megfagyok.**

Pirityi Ákos (3.a)
Egy robot álma

**Volt egyszer egy robot,
Ki autógyárban dolgozott.
Nem szerette a környezetszennyezést,
De ki akarta próbálni a síelést.
Talált egy Börzsöny-térképet,
S öt perc múlva már meg is lépett.
Nyomban emberi ruhát öltött,
S egy irodában sí biztosítást kötött.**

**Közben a gyárban észrevették,
Hogy a robotot elvesztették.
Másnap megérkezett a Börzsöny-hegységbe,
De néhány munkás nyomban utolérte.
A mi gyárunkból szökött meg!
Ezt kiabálták a munkásemberek.
Sífelszerelésben menekült a robot,
De 3 m magasról a hóba csapódott.
Így a munkások gyorsan megkötözték,
De egy közülük azt akarta, hogy elengedjék.
A többiek meglepődtek, mert ő a gyár igazgatója volt,
De őt is megkötözték, ha már ott volt.
A robot másnap ott találta magát a gyárban.
Csak egy rossz álom volt, gondolta magában.
Beindult a robot, elkezdett dolgozni.
Nem bírt már többet a hegyre gondolni.**

***Kiss Lilla Mária (3.b)
Jegesmaci eltűnt...***

**Most itt kucorgok az ágyban. De nem mindig volt ez így!
Elmondom, mi történt.**

Amikor a kis gazdám elvitt nyaralni, ott felejtett egy bokorban. Olyan egyedül voltam nagyon sokáig... Végre rám találtak. Rögtön tudták, kihez tartozom. Betettek egy dobozba és feladtak postán. Zötykölődtem, zötykölődtem... Amikor végre kinyitották a dobozt (amiben majdnem megfulladtam), csalódottan tapasztaltam, hogy nem a kis gazdámat látom. Rájöttem, hogy a gazdám nagypapájához érkeztem. Itt megismerkedtem sok régi tárggyal. Volt közöttük: egy varrógép, jó sok könyv és egy macska, ami majdnem felfalt, úgyszólván menekülnöm kellett. Ezért felmásztam a könyvespolcra, ahol egy barna mackóra bukkantam. Megtudtam, hogy Brumi a neve. Újra dobozba kerültem, de most nem egyedül. Brumi is velem jött. A nagypapa a kis gazdám testvérének szánta őt. Zötykölődtünk, zötykölődtünk...

**Amikor kinyitották a dobozt már megint nem a kis gazdámat láttam. Egy oroszlán nézett vissza rám! Brumit a Pókember ragadta el. Ahogy szétnéztem, lufikat, színes csomagokat és sok festett arcú gyereket láttam. Az oroszlán felkapott, MEGPUSZILT és felkiáltott:
- Te vagy a legjobb születésnap ajándék, drága macikám!**

Németh György (2.c)
Rudolf három kívánsága

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisfiú, s neki volt egy bábuja, akit úgy hívtak, hogy Rudolf. A kisfiú majdnem mindennél jobban szerette a bábuját, de a legjobban mégiscsak a csokoládét szerette.

Egyszer, amikor már mindenki elaludt, Rudolf azt álmodta, hogy ő éppen egy igazi kisfiú, és csokoládét eszik. Amikor felébredt, egy tündért látott maga előtt.

Azt mondta a tündér:

– Teljesítem három kívánságodat.

Rudolf erre azt válaszolta:

– Tudom is az első kívánságomat! Szeretnék egy tábla csokoládét!

Abban a pillanatban előtte termett egy nagy tábla csokoládé.

– Nyam, nyam, nyam... A második kívánságom még egy tábla csokoládé. És az is ott lett előtte. És azt is megette.

Rudolf megint azt mondta:

- A harmadik kívánságom még egy tábla csokoládé.

Amikor azt is megette, a tündér eltűnt, s Rudolf végre megtudta, milyen a csoki íze.

Csak azt nem tudta meg, hogy milyen lenne igazi kisfiúnak lenni.

Amikor a kisfiú felébredt, látta, hogy Rudolf szája csupa csoki.

– Vajon mi lehetett itt??? – csodálkozott, de máig se tudta megfejteni.

Kiesswetter Ágoston (4.a)
Elvesztem...

Összegömbölyödve gubbasztottam az ágy alatt. Valahogy begurultam egészen hátra, a sarokba. Sötét volt, magányosnak éreztem magam. Gyakran dideregtem. De a legrosszabb az volt, hogy porosnak, piszkosnak éreztem magam. Teljesen beborított, rám ragadt a por, és egyszerűen nem tudtam semmit tenni. Voltak olyan napok, amikor hangos zúgást hallottam, az elég ijesztően hangzott, bár utána kevesebbet hunciztam a portól, de hozzám a fekete cső soha nem ért el.

Amikor csend volt, a régi emlékeimen merengtem. Volt olyan időszak, amikor nagyon gyakran fürödtem. Finom meleg, habos vízben pancsoltam, utána éreztem, hogy illatos vagyok és puha, lágy a testem. Aztán nagyon szerettem azokat az emlékeimet, amikor dolgoztam. Ilyenkor nem voltam ugyan illatos, de a munka előtt egy hang odasúgta nekem mindig:

– Te vagy a kabalám. Tudom, hogy szerencsét hozol!

Aztán kicsit húztak, vontak, míg a helyemre kerültem, és kezdődött a munka. Simulnom kellett, melegítenem, bőrkabátomban gyorsan repültem.... És a közelemben volt a testvérem. Ez mindennél jobban megviselt, hogy őt is elvesztettem. A régi szép időkben egymás mellett dolgoztunk, együtt úsztunk, és együtt lógtunk utána. Mennyit neveltünk! Azon a tragikus napon, amikor a boldog idők véget értek, emlékszem késő este volt. A nagy, zajos, vidám esemény után, amikor a pihenés szokott következni, türelmetlenül rángatott valaki, teljesen kifordultam önmagamból, annyira, hogy gombóccá zsugorodtam, és a földre zuhantam. Aztán egy rúgást éreztem és elrepültem ide a sötét eldugott sarokba.

Kiabáltam is, hogy:

– Hé, nem tudsz vigyázni! Miért nem figyelsz a másokra!

Aztán a tesóm után ordibáltam, de nem hallotta senki. Ráadásul mindez a szokott fürdés előtt történt, bizony savanykás szagom van, nyirkos is voltam pár napig. Hát ez lesz a sorsom? Itt fogok a sötét sarokban elporladni koszosan, rossz szagúan, magányosan?

Most valami megmozdult felettem. Hallom a zúgást, ami a port szokta enyhíteni. **FÉNY!**

– ANYA! Anya! Itt van a kabala zoknim párja! Megkerült! Végre! Azóta nem tudtam egy gólt sem rúgni mióta nem találtam! Végre, végre!

Igen, végre, képzeljétek, úszom a boldogságban és a finom illatos vízben.

– Szia Tesó, micsoda öröm veled lógni újra!

Együtt lógtunk. Csöndesen simulunk egymás mellett. Mi így vagyunk értékesek, együtt. Hallottuk, hogy holnap meccs lesz, újra munkába lendülünk.

Akkora gólt tervezek, én a bal lábas zokni, hogy a háló szakadni fog!

Keszte Sára (3.c)
Saci zacsi vándorútja

A 8. születésnapomra megkaptam nagymamámtól a régen áhított „Kis varázslók nagykönyve” című regényt. Régi vágyam teljesült ezzel, mégsem az ajándéknak örültem legjobban, hanem a csomagolásnak! A könyv ugyanis egy csodálatos, színes varázslényekkel (unikornisokkal, törpékkel, tündérekkel) díszített ajándékcacskóban lapult, és ha a zacskót kinyitottam, ezer manótorok énekelte lelkesen – na jó, kissé talán túl hangosan – a közismert szülinapi dalt: „Happy birthday to you!”

A boldogságom teljes volt. Napokig csak azzal foglalkoztam, hogy a lakás különféle szegleteiben elrejtöttem, a zacskót hirtelen kinyitva előrontottam és a manókórust túlharsogva énekeltem, hogy „Happy birthday to you!”. Ezzel minden alkalommal sikert arattam, az összes családtagomra többször is ráhoztam a szívbjajt. Hetekig szórakoztam ezzel. Időközben nevet is adtam a nélkülözhetetlen játékszeremnek „Saci zacsinak” neveztem el. Egy szomorú napon azonban elkövetkezett a tragédia: eltűnt a Saci zacsi. Lába kelt, nyoma veszett, felszívódott, egyszerűen kámforrá vált. Felforgattam mindent a szobámban, gondosan átfésültem a testvérem szobáját, módszeresen átkutattam a házban minden helységet, de hiába... Kicsit megsértődtem, mikor családtagjaimon nem láttam a szomorúságot, amit a zacskóm eltűnésének okoznia kellett volna. Ádám öcsém szerint a zacskót túlfárasztottam, valószínűleg elutazott valahová pihenni. Panni nővérem azt mondta, hogy a zacskó nélkül is remekül meg tudom őket ijeszteni, és nem kell nekem manókórus ahhoz, hogy a szomszédok tudják, itthon vagyok. Az apukám felvilágosított, hogy benne nem okozott tétovgató úrt a zacskóm elvesztése, de bárhol is van most, nem bánna, ha az öcsém zenélő-csattogó fénykardja benne volna. Csak az anyukám volt megértő, amikor Lúke Lovegoodot idézte: „A dolgok, amiket elvesztünk, előbb-utóbb mindig visszatalálnak hozzánk, bár lehet, hogy nem úgy, ahogy gondolnánk”. Több hét telt el, mire kihevertem a Saci-zacsi váratlan eltűnését, és beletörődtem a megváltoztathatatlanba, hogy ezután nélküle kell élnem. A sors azonban mégis úgy hozta, hogy a hűtlen zacskó egy szép napon váratlanul visszakerült hozzám. A 9. születésnapomon zsúrt rendeztem, ahová meghívtam néhány osztálytársam. Egyiküktől, Lillától kaptam egy szuper, beszélős, plüsspapagájt, ami vidáman gubbasztott ott az én nélkülözhetetlen Saci-zacsimban. Lilla nem is sejtette, hogy mitől lett ilyen féktelen jó kedvem. Azt hitte, hogy a papagáj hangja okozta a boldogságom. Pedig valójában annak örültem, hogy végre visszakaptam az én édes, drága, pótolhatatlan Saci-zacsim! Ugyanolyan volt, mint fénykorában, amikor hozzám került. Még a nagymama üdvözlőkártyája is ott fityegett az oldalán: „Gratulálok a 8. szülinapodhoz, kicsi Sárím!” felirattal. A zsúr után azonnal nyomozást indítottam a nagy rejtély megoldása érdekében. Miként került a Saci-zacsi Lillához? Panni nővérem irulva-pirulva, de nevetve bevallotta, hogy amikor Lilla bátyja, Marci bulijába készült, felkapott egy ajándékcacskót az elfekvő készletből és már rohant is. Csak a buliban vette észre, hogy véletlenül a Saci-zacsiba csomagolt, akkor meg már késő volt. Bár mindenki ellenzi az erdőirtást, és spórol a papírkészletekkel, de azért mégis bután festett volna, ha visszakeri a csomagolóanyagot. Nyilván Marciék családja is lelkes környezetvédő, mert a zacskó náluk is bekerült a készletbe, s mikor Lilla ajándékot csomagolt, pont azt vette elő.

Azóta sok víz lefolyt a Dunán, de a Saci-zacsi még mindig nagyon kedves nekem. Persze most már nem ott tartom, ahol a többi mezei zacskót, nehogy véletlenül még egyszer körbejárja a világot. Most már az őt megillető kiemelt helyen lakik: lakattal zárható díszdobozomban. Ha nálam jársz, megmutatom!

A következő versben a dőlt betűs részek előre megadott kötelező szavak, melyeket mindenképp fel kellett használni a szerzőnek verses meséjében:

Pirityi Ákos (3.a)
A mindent elfelejtő asszony

Volt egyszer egy asszony, ki mindent elfelejtett.
Felrakta a sültet, és közben haját festett.
Gondolt egyet, gyorsan rendet is rakott,
Vendégül láthatnám végre a szomszédot.
Bólintott a szomszéd, s rögtön ott is termett,
Beszélgettek hosszan, receptet cseréltek.
Történjen bármi, ők oda sem néztek.
Eközben a kacsza lassan ropogós lett,
Egyszer a nő hirtelen a fejéhez kapott,
A kacsára gondolt, érezvén a szagot.
A gazdasszony tudta, mi füstöl, és hol van,
Csapot-papot otthagyt, szaladt rögvést nyomban.
A konyhába is gyorsan, *sebesen surrant.*
Az illatos pecsenyének hamuja sem maradt.
A kukában végezte a jól megsült falat.
Az asszonyka férje ekkorra ért haza,
Rosszat sejtve látta, hogy nem lesz vacsora.
Megfagyott a mosoly a bajusza alatt,
Kérdezte szomszédját, marad-e nála egy-két dugi falat.
Iszkolt a házigazda, hogy éhen ne haljon,
Egyedül maradt a mindent elfelejtő asszony.